

Σπιετοία, ἐπὶ τοῦ *Riviera di Levante*, καὶ τὸ *Pegli*, ἐπὶ τοῦ *Riviera di Ponente*, χαίρουσι μεγάλην φήμην διὰ τὰ λουτρὰ, διότι μάλιστα ἡ χώρα εἶναι ὡραία. Ἀπεπειράθην ἤδη νὰ παράσχω ιδέαν τῶν ἀπόψεων τῆς χώρας καὶ τῶν συμβάντων ἅτινα διεδραματίσθησαν εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τὸ *Pegli* εἶναι σήμερον ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ Σπέτσια, πρὶν σχηματισθῇ ἡ πεδιάς ἣτις ἐκτείνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὸν κόλπον, ἦτοι μία τῶν κατωφερειῶν τοῦ Ἀπεννίνου πλύνοντος τοὺς πόδας του εἰς τὴν Λιγυρικὴν θάλασσαν. Ἐὰν ἐδυνήθησαν νὰ εἰπωσιν ὅτι ὁ τόπος οὗτος παρίστα τὴν ἀντίθεσιν τῶν ξηρῶν βράχων τῶν καιομένων ὑπὸ φοβεροῦ ἡλίου καὶ ἡδονικῶν σκιῶν, τὸ *Pegli* ἀνήκει εἰς τὴν εὐνοηθείσαν χώραν ἣτις διετήρησε τὰ ὡραιότερα δένδρα. Ἐπειδὴ ἡ ἰδιοκτησία δὲν εἶναι διηρημένη — ἐξ ἄνδρες νέμονται τὴν χώραν τοῦ *Pegli* — ὁ τόπος εὐκόλως ἐδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὴν μάστιγα τῆς καταστροφῆς τῶν δένδρων· ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα καὶ, ὅπως ἐν μόνον παράδειγμα ἀναφέρωμεν, ἡ ἀκτὴ τῆς Μεσογαίου, ἣτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Αἰμένος Μαυρικίου εἰς Σὰν Ρέμο, ὁμοιάζει πρὸς ἀφρικανικὴν παραλίαν. Οἱ ξένοι οἱ ἀγοράζοντες ἐπαύλεις καὶ γαίαις εὐτυχῶς προσπαθοῦσι νὰ παρεμποδίσωσι τὴν ὕλοτομίαν, ἣτις τόσον ὀλεθρία ἀπεδείχθη εἰς τὰς λατινικὰς χώρας, εἰς Σὰν Ρέμο δὲ ἐφύτευσαν πολλὰς σφαιροειδεῖς εὐκαλύπτους, ὧν ἡ ταχεία αὐξησις προξενεῖ ἐκπληξιν εἰς τοὺς Λίγυρας. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο φυτὸν — οὐδ' ἀπεπειράθην νὰ διαδώσω τὴν καλλιέργειαν (1) ἐπὶ τῶν δύο ἀκτῶν τῆς Μεσογαίου — εἶναι προδήλως τὸ καταλληλότερον πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐξ ἀμελείας καὶ προαιωνίου ἀμαθείας ἐπελθουσῶν καταστροφῶν. Ἀρχίζουσιν ὡσαύτως νὰ

φυτεύωσι φοίνικας δακτυλοφόρους, οἵτινες παρ' ὀλίγον ἐξέλπειον· καὶ ἄλλα δὲ εἶδη φοινίκων, οὓς ὁ Αἰνναῖος ἐκάλει ἡγεμόνας τῶν δένδρων, δὲν θὰ βραδύνωσιν ἀναμφιβόλως νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ ἄλλα τῶν χειμερινῶν τοῦτων σταθμῶν, εἰς οὓς οἱ βόρειοι λαοὶ φέρουσι τόσα χρήματα, τὴν ποιητικὴν φουτογνωμίαν τοῦ Νέρβη καὶ τῆς Μορδεγέρης. Βεβαίως δὲν θὰ περιορισθῶσι μόνον εἰς ταῦτα καὶ, ὅπως ἐν Νικαίᾳ τὰ ἄριστα ξένα δένδρα, ἅτινα εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὴν χώραν τῶν πορτοκαλλίων, ἐπὶ τέλους θὰ μεταφυτευθῶσιν εἰς τὰ περίχωρα τῶν πόλεων τῆς Λιγυρίας, ὅπου ὅλοι οἱ περιηγηταὶ ἀποροῦσι μὴ βλέποντες τοιαῦτα, ἐνῶ εἰς χώρας ὀλιγώτερον ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοηθείσας, εἰς τὸν ζοφερὸν οὐρανὸν τοῦ Βορρᾶ, καταβάλλουσι πολλοὺς ἀγῶνας ἵνα μεταφυτεύσωσι ξένα φυτὰ (1), ὧν ἡ νοημόνως γενομένη καλλιέργεια δίδει χώραν εἰς ἐμπόριον ὁσημέραι προαγόμενον (2).

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

τῶν πρῶτον ἐκδιδόμενος.

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἐλλόγιμος κ. Μανουὴλ Γεδεὼν ἐξέδοτο ἀρτίως ἐκ χειρογράφου τὴν ἑμμετρον χρονογραφίαν τοῦ Κυρίλλου Λαυριώτου περὶ τῶν ἀπὸ ἀλώσεως μέχρι τοῦ 1794 πατριαρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐν τέλει τῆς ὁποίας προσέθετο ὁ αὐτὸς καὶ συγκριτικὴν πίνακα τῶν παρ' ἐκάστῳ

(1) Ἴδε *Taine, Notes sur l'Angleterre*. Ὁ *Capefigue, La grande Catherine*, λέγει ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα εἶχεν ἤδη λαμπρὸν χειμερινὸν κήπον εἰς τὸ Ἀποχωρητήριον.

(2) Ἡ βελγικὴ Φλάνδρα, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βορείου Θαλάσσης, μέγα ἐνεργεῖ ἐμπόριον φυτῶν. Ἡ κηπουρικὴ τῆς Γάνδης εἶναι περίφημος.

(1) Ἴδε τὰ ἄρθρα ἅτινα ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Ἀνεξαρτησίαν» Ἀθηνῶν, τὸν «Νεολόγον» Κωνσταντινουπόλεως, τὴν «Σμύρνην», τὴν *Slaffetta* τῆς Νεαπόλεως, τὴν *Unione* τοῦ Αἰμένος Μαυρικίου, κτλ.

πατριαρχικῶ ἱστοριογράφῳ ἀναφερομένων χρονολογιῶν. Εὐλόγως παρ' ἐκάστῳ τῶν ἱστορικῶν τούτων συγγραφέων ἀπαντῶσι καὶ διαφοραὶ τινες· ὥστε διὰ τῆς γνωστῆς πρὸς τὴν νεωτέραν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εἰδικότητος αὐτοῦ, ὁ κ. Γεδεών πολλοὺς κήπους ὑπέστη εἰς τὸ νὰ συγκρῇ καὶ ἀνεύρῃ ἐξ ἰδίων αὐτοῦ μελετῶν τὴν ἀληθῆ χρονολογίαν τῶν μέχρι τοῦ 1726 πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν τούτοις αἱ πλεῖσται χρονολογίαι τῶν παρ' ἐνὶ τούτων, ἥτοι Ἀθανασίῳ Κομνηνῷ τῷ Ὑψηλάντῃ, φαίνεται ὅτι εἶναι αὐθεντικώτεραι καὶ ἐπομένως πιστότεραι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀναφερομένων. Ὡς παράδειγμα τῆς ἡμετέρας παρατηρήσεως μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν ἐπομένην ἀνεκδότον σημείωσιν περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ 1709—1716 πατριαρχῶν, ἀπαντωμένην ἐν τινὶ ἀνεκδότῳ κώδικι.

«αψθ' ἐν μηνὶ μαῖῳ ἐξεβλήθη τῆς πατριαρχείας, καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ὁ κύρ Κυπριανὸς, καὶ ἐγένεν ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως κύριος Ἀθανάσιος, ἐλλογιμώτατος, καὶ μουσικώτατος ἀνὴρ.

«αψιά ἐν μηνὶ δεκεμβρίῳ δ' ἐφόρυσεν καθάδι τῆς κραταιᾶς βασιλείας, παρὰ τοῦ ὑπερτάτου ἐπιτρόπου ὁ Κυζίκου κύρ Κύριλλος, διὰ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καὶ ἔστω εἰς μνήμην.

«αψιγ' νοεμβρίῳ ζ' ἡμέρᾳ σαββάτῳ, ἐδόθη ἐν Ἀδριανουπόλει παρὰ τοῦ ὑπερτάτου ἐπιτρόπου τῆς κραταιᾶς βασιλείας, πρὸς τὸν κύρ Κυπριανόν, τὸν καὶ πρῶτον χρηματίσαντα.

«αψιδ' φεβρουαρίῳ κή ἐξεβλήθη τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ὁ κύρ Κυπριανὸς, καὶ ἐγένεν ὁ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας κύρ Κοσμάς καὶ τῇ ζ' τοῦ μαρτίου ἐγένεν ἡ μετάθεσις του.

«αψις' μαρτίῳ κγ' ἐξεβλήθη τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ τῆς ἐπιστασίας ὁ κύρ Κοσμάς, διὰ τὴν ἀχρείαν αὐτοῦ κυβέρνησιν, καὶ ἐφόρυσεν καθάδι ὁ ἀπὸ Καισαρείας κύρ Ἱερεμίας, καὶ τῇ κέ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐγένεν ἡ μετάθεσις του ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, χωρὶς ἐκλογὴν ὅμως καὶ αὐτὸς αὐτόκλητος.»

Αἱ χρονολογίαι τῆς σημειώσεως ταύτης εἰσὶ σύμφωνοι ταῖς ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ τοῦ πίνακος τοῦ κ. Γεδεών σημειωμέναις.

Προστιθέμεθα ἐνταῦθα καὶ τὴν ἀκόλουθον ἀνεκδότον ἐπίσης σημείωσιν, γεγραμμένην ἐν εἰδὲι ἡμερολογίου παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς γραμματέων ἢ ἀρχιερέων τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης ἐν τέλει χειρογράφου τινὸς κώδικος σωζομένου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

«Ἐνταῦθα σημειοῦνται οἱ τοῦ πατριαρχικοῦ καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀπομακρυνόμενοι πατριάρχαι, καὶ οἱ διὰ κοινῆς ἐκλογῆς τῶν τῆς Ἐκκλησίας πηδαλίων ἐπειλημμένοι.

«αψηζ' κατὰ τὴν α' μαῖου, ἀπωσθέντος τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου τοῦ κύρ Γερασίμου Κυπρίου, ἀντεισῆχθη τοῖς θρόνοις ὁ ἀπὸ Σμύρνης κύρ Γρηγόριος Πελοποννήσιος. Κατὰ δὲ

«αψηή δεκεμβρίου ιη ὑπερορίου γενομένου τῶν πατριαρχικῶν πηδαλίων τοῦ κύρ Γρηγορίου διὰ ψήφου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπιτάγματος τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας μετακέκληται ἀπὸ τοῦ ἀγίου Ὄρους ὁ παναγιώτατος πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως κύρ Νεόφυτος Σμυρναῖος. Περί δὲ

«αψιά ἰουνίου ιη ἀπομακρυνθεὶς τῆς Οἰκουμενικῆς Καθέδρας ἐντίμως ὁ κύρ Νεόφυτος τῶν θρόνων τῷ ἀπὸ Νικαίας κύρ Καλλίνικῳ Μουντανιαίῳ παρεχώρησεν. Ἐν δὲ

«αψς' σεπτεμβρίου κδ' παραιτηθεὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὁ κύρ Καλλίνικος, μετεκλήθη αὐθις, ὁ πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως κύρ Γρηγόριος Πέλωψ, ἀπὸ ἀγιώνυμον Ὄρος.

«αψή σεπτεμβρίου θ' ἀπωσθεὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ὁ παναγιώτατος κύριος Γρηγόριος, ἀντεισῆχθη αὐθις τῷ θρόνῳ, ὁ πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως κύριος Καλλίνικος.

«αψθ' ἀπριλλίου κγ' ἀπομακρυνθεὶς τῆς Οἰκουμενικῆς Καθέδρας, ὁ κύριος Καλλίνικος, διὰ τε τὸ γῆρας, καὶ σωματικὰς ἀσθενείας αὐτοῦ, μετεκλήθη εἰς τὴν περιοπὴν

ταύτην, ὁ ἀπὸ Μιτυλήνης ἤδη παναγιώτατος κύριος Ἱερεμίας Κρής.

«αἰωγ' κατὰ μῆνα μάρτιον, παραιτηθεὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου οἰκειοθελῶς, ὁ παναγιώτατος κύριος Ἱερεμίας, μετεκλήθη εἰς τὸν αὐτὸν θρόνον, ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, κύριος Κύριλλος.

«αἰωὴ κατὰ μῆνα δεκέμβριον, παραιτηθεὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὁ ἐκ τῆς Ἀδριανουπόλεως παναγιώτατος κύριος Κύριλλος, μετεκλήθη τὸ τρίτον, εἰς τὸν αὐτὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, ὁ εἰς ἀγιώνυμον Ὅρος ἐφησυχάζων, πρῶην Κωνσταντινουπόλεως κύριος Γρηγόριος.

«αἰωκά κατὰ μῆνα ἀπριλλίου δεκάτης κρεμασθέντος τοῦ ἀοιδίμου κυρίου Γρηγορίου παρὰ τῆς Ὁθωμανικῆς κραταιᾶς διὰ τὰς τῶν Γραικῶν περιστάσεις, ἀνεδέχθη τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ὁ ἀπὸ Πισιδείας Εὐγένειος.

«αἰωκβ' ἰουλίου κζ' ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος ὁ μακαρίτης κύριος Εὐγένιος, καὶ δι' ὑψηλοῦ προσκυνητοῦ ὀρισμοῦ, καὶ ἐπίμονον κοινήν ἐκλογὴν καὶ θέλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Γένους ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἐπταμήνου φυλακῆς τοῦ Ποστάντζήπασι ὁ ἀπὸ Σμύρνης Χαλκηδόνος κύριος Ἀνθιμος, καὶ ἀνεδέχθη τοῦς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ποιμαντορικοὺς οἶακας.

«αἰωκδ' ἰουλίου ια' καταβάντος τοῦ κυρίου Ἀνθίμου, ἀνεδέχθη τὸν θρόνον ὁ ἀπὸ Σερβῶν κύριος Χρυσάνθος.

«αἰωκς' Σεπτεμβρίου κς' ἐκπεσόντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τοῦ κυρίου Χρυσάνθου, ἀνεδέξατο αὐτὸν ὁ κύριος Ἀγαθάγγελος ἀπὸ Χαλκηδόνος.

«αἰωλ' ἰουλίου 10 ἀππωθέντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος κὺρ Ἀγαθάγγελος, ἀντεισῆχθη τῷ Θρόνῳ ὁ ἅγιος Σιναίου κύριος Κωστάντιος.

«αἰωλδ' αὐγούστου 19 ἐκπεσόντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὁ ἀπὸ Σιναίου κὺρ Κωνστάντιος, μετεκλήθη εἰς τὸν αὐτὸν θρόνον ὁ πρῶην Τυρνόβου κὺρ Κωνστάντιος.

«αἰωλέ νοεμβρίου α' ἀππωθέντος τοῦ Οἰ-

κουμενικοῦ Θρόνου τοῦ πρῶην Τυρνόβου κὺρ Κωνσταντίου, μετεκλήθη εἰς τὸν αὐτὸν θρόνον, ὁ ἀπὸ Σερβῶν κύριος Γρηγόριος.»

Α. Παπαδόπουλος Κεραμεύς.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΡΑ ΒΟΥΔΙΣΤΑΙΣ ΜΟΝΑΧΟΙΣ.

Ὁ κόμης *Goblet d' Alviella*, περιηγηθεὶς τὴν Ἰνδικὴν καὶ ἐπανελθὼν ἐσχάτως εἰς Εὐρώπην, ἐδημοσίευσεν τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰνδικὴ καὶ Ἰμαλάα.»

Ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ κόμητος ἀποσπῶμεν τὸ ἐπόμενον χωρίον, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς παρεισάγει ἡμᾶς εἰς τοὺς Ἰνδικοὺς ναοὺς, περιγράφων τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Βουδδιστῶν μοναχῶν.

«Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ χωρίου ὑψοῦται ὠραιότατον μαυσωλεῖον, σὲν καλούμενον. Τὰ σὲν ταῦτα εἰσὶν ἱερὰ μνημεῖα, πολυάριθμα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἅτινα ἀνεγείρουσιν εἰς μνήμην εὐσεβοῦς τινος *Λαμᾶ* (ιερέως)· σύγκεινται δὲ ἐκ βάρου μετὰ βαθμίδων ὑπερκειμένων μνηοειδῶς ἢ κάλλιον ἀνεστρυσμένου θόλου καὶ ἐπιφερουσῶν ὑψηλὴν πυραμίδα, καταλήγουσαν εἰς τέσσαρας προσόψεις. Τὰ μαυσωλεῖα ταῦτα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ *στουπᾶ* τῆς Νοτίας Ἰνδικῆς, περικλείοντα τὰ κυριώτερα λείψανα τοῦ Βουδδισμοῦ. Χρησιμεύουσι δ' ὡσαύτως ὅπως εἰκονίζωσι συμβολικῶς τὴν Βουδδικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔνεκα τούτου εὐρηνται ἐν μικρῷ σχήματι ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου ἐκάστου ναοῦ, παραπλεύρως τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βούδδα καὶ τῆς Βίβλου, τῆς ἐκπροσωπώσεως τὴν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου Διδασκάλου.

Γνωστὸν ὅτι ὁ Βούδδας, ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Νόμος ἀποτελοῦσι τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς Βουδδικῆς τριάδος.

Διελθόντες ἀκολουθῶς παρὰ τὰς καλύδας